



סיפור של אור

בתוך הקורונה

מי רוצה להיות שלילי? -

עד לתקופה האחרונה רצינו כולנו להיות 'חיוביים'. בעלי אישיות חיובית. אופי חיובי. טיפוסים חיוביים... אולם בחודשים האחרונים העולם התהפך, והתהפכנו גם אננו: כולנו מתפללים להיות שליליים. רק לא חיוביים...

חמישה מתושבי אלעד, שקיבלו - הם ומשפחתם - תשובות חיוביות בבדיקות קורונה שערכו, משתפים את 'קוראים אלעד' באומץ ובגילוי לב על ה'חוויות' שעברו בדרך הארוכה (47 ימים בבידוד, לאחד מהם!!) להיות 'חיוביים'.

--- איזה אוכל מוגש ב'דן פנורמה'? ומי מתושבי אלעד היו הילדים היחידים שם?

--- כיצד נראית מחלקת קורונה בתל השומר? ואיך אפשר לצאת משם תחת שמירה הדוקה של משטרת ישראל?

--- כיצד מגיעים לאלעד בדקה האחרונה לפני כניסת החג כשאין תחבורה זמינה, ומי הסכים להוריד שקיות זבל של חולי קורונה?

כל התשובות במונולוגים מרתקים!
כתבה שחיבים לקרוא, איך אומרים? - במבט חיובי...

אלפי ספרי תהילים

סיפורו של הרב אליהו ביטון, אביה של 'הדס בת אורה', אינו סיפור רגיל. זהו אולי אחד מהמוכרים ביותר, בגלל המגיפה שחלפה עלינו אבל הוא בעיקר סיפור של אלפי ספרי תהילים, של מאות קבלות, ושל אחדות אחת מופלאה של עם ישראל. לקרוא ולדמוע...

הרב ביטון: הסיפור שלנו התחיל כשבוע לאחר פורים. נחשפתי לחולה קורונה שהגיע מחו"ל, והחלו להתפתח אצלי תסמינים של חום וצינון. בתחילה חשבתי שהתסמינים הללו הגיעו בגלל מזג האוויר הקריר ששרר שבוע קודם, אך כשנודע לי כי שהיתי בקרבת חולה מאומת הזמנתי בבדיקת קורונה. 'צאתי

חיובי... לאחר קבלת התשובה ביקשתי שיבדקו גם את שאר בני הבית, למרות שלא היו להם תסמינים כלשהם. כשהגיעו התוצאות גילינו להפתעתנו שאשתי, הדס, וילד נוסף - אף הם חיוביים לנגיף... לאחר קבלת התשובות 'זכינו' לביקורים של משטרת ישראל מדי יום ביומו. השוטרים בקשו מאתנו לנוסף להם מבעד לחלון, כדי שיראו שאנחנו אכן שומרים על בידוד-בית... המעקב היה רצוף, עד כדי כך שאחד השכנים התקשר אלי בבהלה: "הרב ביטון, המשטרה מחפשת אותך. קרה משהו?" עניתי לו: "המשטרה מחפשת אותי כל יום...".

עברנו את ליל הסדר בבידוד. לא היה פשוט להיות עם ילדים קטנים בבית ימים ארוכים, ללא אפשרות לצאת... עבר החג הראשון. חלף לו גם החג השני. הילדים בקשו מאתנו כל הזמן 'להתאשפז' במלונות. בתחילה לא כל כך רצינו. שמענו שיזה לא מי יודע מה!... אבל לאחר ימים ארוכים בין ארבע קירות הבית, ערכנו בדיקת קורונה נוספת ולצערנו היינו עדיין חיוביים... החלטנו לנסוע לכינר בשביל הילדים.

אכינר 'פוריה'

הגענו למלון במוצאי שבת שלאחר הפסח, בהסעת VIP של פיקוד העורף... למחרת, לאחר כמעט

בידוד ומלונית, בית חולים ומשטרה, חיובי ושלילי, ותפילות שקורעות שערי שמים: חמישה מתושבי אלעד בראיונות עוצמתיים שלא כדאי לשכוח --- 'וגם בתוך ההסתרה אני שם...'

שלושה שבועות שאין לאף אחד מהילדים שלנו תסמינים, עלה לפתע החום של הדס בת האחת עשרה. ביום שני החום המשיך לנסוק לגבהים, והיא התחילה להתפתל מכאבי בטן. האקמול לא עזר... במהלך אותם ימים ניסינו לדבר עם אחות ורופא שהיו בקשר עם 'נופש' המלון, אך לא קיבלנו מענה מספק. ביום חמישי הדס החלה להתלונן על קשיי נשימה, והחום עדיין התעקש לטפס... הזעקנו בדחיפות אמבולנס והתפנינו לבית החולים 'פוריה', שם ערכו להדס בדיקות נרחבות. תחילה חשבו שיש לה זיהום, אולי אפנדיציט, והפציצו אותה באנטיביוטיקה. ערכו לה סי טי, ושללו אפשרויות נוספות. ביצעו בדיקות דם, לקחו סימנים, וראו





הדס... הנה, רק היום הלכתי לתרום פלומה בתל השומר, והאחיזת שזיהו אותי ציינו בהתפעלות עד כמה הן התחזקו מהסיפור שלנו...

אני רוצה להעלות על נס את אהבת ישראל המיוחדת שזכינו לראות. את האחדות המופלאה. את התמיכה מכל הכיוונים. אנחנו עם אחד מאוחד, ואם מישהו מאתנו חולה - כל יהודי מרגיש זאת באופן אישי, כל יהודי מרגיש כאילו זו הבת שלו שחולה... מי כעמך ישראל!.

שחרור בלי אישור

הסיפור של הרב ירון רפאל ענבל, ראש המכינה והישיבה "תפארת צעירים", הוא סיפור מסמור שיער: בידוד, חוסר תנאים אלמנטריים, בית חולים שהופך לבית כלא ומשטרה בעקבות הפציינט שברח... סיפור שלא יאמן.

הרב ירון רפאל ענבל: יום שלישי ערב שבת הגדול. פסח נושף בעורף, והקורונה מרחפת בחלל. אבל לי זה לא יכול, הרי, לקרות... אני עסוק מדי בשביל החיידק הזה... אך לבורא יש תכניות אחרות עבורי: החום עולה, והשיעול היבש מתחיל להופיע.

בהתייעצות, הגענו למסקנה שאלך להיבדק בעמדת הבדיקות הקרובה למרות שייכפה עלי בידוד. עמדת הבדיקות הקרובה ביותר, למי שלא זוכר, הייתה במתחם הרכבת באזור צפון בני ברק. מכניסים לי מטוש לאף ולגרון, וביום חמישי בבוקר מצלצל הטלפון שמבשר לי כי 'זכיתי' להצטרף לתפילת רבים, אך הפעם מהצד של החולים...

נכנסתי לבידוד בדירת המנוחה המשמשת בשעות הצהריים את תלמידי בישיבת "תפארת צעירים" המגיעים מחוץ לעיר. למזלי, יש בה הכל לתואם לצרכיו של האיש בבידוד. באותו לילה כבר הרגשתי מועקה נשימתית, ובתוספת לחום שמסרב לרדת, החלטתי לפעול באחריות ולהתפנות לבית חולים. העדפתי לחכות קצת ולהזמין את האמבולנס לשעת לילה מאוחרת כדי שילדי לא יראו את המחזה הלא נעים, ואפשר לומר מלחיץ...

קיבלו את פני כמה 'אסטרונוטים' לבושים 'חליפות חלל' לבנות, ובאמבולנס הטס לכיוון בית החולים יכולתי להרגיש בחללית... עקב אדום שהשתלטו על מסכתו השקופה שדרכה כמעט ולא ראה את הדרך, הנהג נסע לאט לאט, על חמישים קמ"ש לכל היותר.

מצאתי את עצמי לאחר נסיעה איטית בכניסה לבית החולים תל השומר. הכל סביבי היה מבלבל.

שמו של הקב"ה בעולם, ויחד עם זאת לבקש מעם ישראל להתפלל על הדס. אמרתי לתקשורת: "גם כי אלך בגיא צלמוות... אתה עמדי". אתה נמצא לבד. בחוסר אונים. ודווקא כאן אתה מרגיש כי רק הקב"ה הוא זה שמלווה אותך יד ביד...

זכות התורה וזכויה

ביום בו הרדימו את הדס חלפה שנה בדיק מהיום בו פתחנו את הכולל 'דרכי דוד' על שם אבא שלי, הרב דוד ביטון זצ"ל. אבא זצ"ל היה צדיק מופלג, ולמרות שהיה סגי נהור מגיל שנים עשרה הוא הקפיד על קלה כבחמורה כל ימיו. הגה"צ רבי דוד אבוחצירא מנהרייה שליט"א העריך אותו מאד והיה שולח אליו לקבל ברכות... בשש שנותיו האחרונות התגורר אבא באלעד, ואת הכולל שלי הקמתי בב' באייר לפני כשנה, חודשיים לאחר פטירתו. הרגשתי במוחש כי זכות התורה ולומדיה וזכותו של אבא זצ"ל תגן על הדס ותציל אותה. 'תורה מגנה ומצילה'...

זכות התפילה הצטרפה לזכות התורה. עם ישראל כולו התפלל על 'הדס בת אורה'. השם שלה נישא בפי כל, והתפילות קרעו שערי שמים... נאמרו אלפי ספרי תהילים. התקבלו מאות קבלות... באלעד נערכו עצרות תפילה דרך הטלפון.

והנס אכן התרחש: ביום שלישי, לאחר יומיים בהם הייתה מורדמת ומונשמת, פנו אלי הרופאים ואמרו שהם רוצים לנסות להעיר את הדס. היה זה נס רפואי של ממש: רק אתמול דיווחו לי שהיא תהיה מונשמת לפחות עד סוף שבוע...

הורידו להדס אט אט את ההרדמה. היא פתחה עיניים, והייתה עדיין מעורפלת. אמרתי איתה 'שמע ישראל' ו'מזמור לתודה...'. היו אלו רגעים שלא יישכחו...

ביום חמישי, שבוע לאחר שהדס אושפזה, קיבלה אשתי תוצאות שליליות לבדיקות קורונה שערכה ויכלה להגיע להדס בפעם הראשונה. המפגש היה מרגש... הדמעות נשפכו מכל הכיוונים...

המצב של הדס הלך והשתפר, ברוך ה', אבל עדיין היינו זקוקים לתפילות רבות. בחסדי שמים, ביום רביעי, לאחר תשעה ימים של אשפוז בטיפול נמרץ ובמחלקה רגילה, השתחררה הדס הביתה.

לכל אורך התקופה הלא פשוטה הזו המשיכו להתפלל עלינו יהודים שלא הכירו אותנו... עד היום אני הולך ברחוב, ועוצרים אותי אנשים שמזהים אותי. "הרב ביטון", כך הם אומרים לי. "התפללנו על

שהלחץ דם נמצא בירידה. במוצאי שבת ערכו להדס אקו לב בגלל לחץ הדם הנמוך, וגילו שהתוצאות על גבול הנורמל התחתון. ביום ראשון שוב ביצעו אקו לב, וראו שחלה הדרדרות. היות והצוות הרפואי לא הכיר מספיק את הקורונה והשלכותיה, הם חששו מפני הדרדרות נוספת, והוחלט להרדים את הדס ולהנשים אותה על מנת להקל על הגוף להתמודד עם הנגיף. כמו כן התקבלה ההחלטה להעביר אותה לבית החולים רמב"ם, שם מצוי מכשיר 'אקמו'.

הדס הייתה בהכרה מלאה. דיברתי איתה והסברתי לה שהולכים לעזור לה. לא היה לי פשוט בכלל לחשוב שעוד מעט הדס לא תוכל לשוחח אתנו. שהמצב שלה אינו חיובי, בלשון המעטה...

כיצד צלמוות אתה עיני

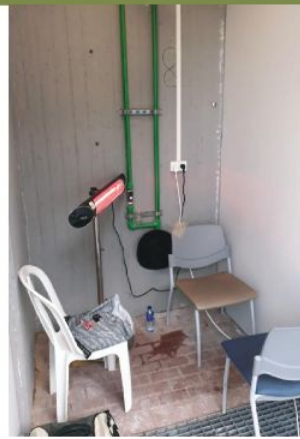
העלו את הדס למחלקת טיפול נמרץ ברמב"ם, ולא איפשרו לי להיכנס אליה. למרות שכבר קיבלתי שתי תוצאות שליליות לקורונה, בכל אופן ברמב"ם התעקשו לערוך לי בדיקה נוספת לפני שאנס לבית החולים. במצב כזה אתה מרגיש חסר אונים נורא... אתה רחוק מהדס, לא יכול לשוחח איתה, לא יכול להיכנס אליה, ואתה בוכה איתה יחד...

ביום ראשון חזרתי לכינר. המשכתי לעמוד בקשר עם הצוות הרפואי ברמב"ם. בינתיים ערכו להדס בדיקת קורונה, וגילו שהיא אומנם יצאה שלילית, אך השלכות הנגיף ממשיות לחולל שמות בגופה הקטן... בעקבות תוצאות הבדיקה הוציאו אותה מחדר לחץ, והעבירו אותה לחדר רגיל בטיפול נמרץ. גם אני קיבלתי ברוך ה' תשובה שלילית נוספת, ואפשרו לי להיכנס אליה עם מיגון ומסכות. היה זה רגע מצמרר. פתאום אתה לומד לעריך את העובדה שאתה יכול לשבת קרוב לבת שלך, ללטף לה את היד ולשוחח עימה. הדס הייתה עדיין מורדמת, אבל אני דיברתי איתה דיבורים של אמונה וחיוקיות אותה שבעזרת ה' היא תבריא ותתאושש. גם אשתי דיברה איתה דרך הטלפון. לא היה לה קל... היא הייתה עדיין עם תוצאות חיוביות לנגיף, ולא יכלה להגיע להדס...

כאן הסיפור יצא לתקשורת בארץ ובעולם. ילדה צעירה שהקורונה השפיעה עליה בצורה כזו... הסיפור שלנו חצה מגזרים וארצות. קיבלתי עשרות פניות מאנשי תקשורת שביקשו לראיין אותי. התלבטתי אם לחשוף את עצמנו, ולבסוף, לאחר לבטים רבים, החלטתי שזו הזדמנות לקדש את



עם ניצול השואה פנחס ייצנר



"חדרון אירוח" לקליטת חולי קורונה בשיבא

שחרור מבית החולים, וזה צריך להיעשות אך ורק דרך המרפאה הנסגרת בשעה שתיים עשרה... המתח גובר מדקה לדקה: נספיק או לא? אי אפשר לתאר את ההרגשה הזו...

בעיה שנייה - לא השיגו מי שישנע אותי למלונית... אסור היה אז לנוע חופשי בכבישים, ואת חולי הקורונה הורשו לקחת רק מד"א או פיקוד העורף, וכמובן, הוטל עליהם עומס גדול. אני נדחקתי לתחתית הרשימה... בשעה אחת וחצי בצהריים, ערב שבת הגדול, התקשרו מפיקוד העורף והודיעו לי כי בשעה חמש(!!!) יגיעו לפנות אותי למלונית. הסברתי להם בנועם שזה גבולי לחילול שבת, אך הם רק ידעו לציין שאודה להם מאד אם הם בכלל יגיעו בשעה הנקובה...

מכיוון שהרעב אותה לי, והלא יום שישי היום - אין כולל, הרשיתי לעצמי לבקש מהבן שלי להגיע עם הרכב להביא לי ארוחה. בני הגיע ברכבו, בינתיים אני רואה שהבקשות שלי לכלי תחבורה כלשהו שיגיע לקחת אותי לניד עציון אינן נענות. אני מבין שאם לא אעשה משהו בעניין - אאלץ להישאר כאן עוד מספר מכובד של ימים... ולזאת לא הסכמתי בשום אופן. הבן שלי הבין אף הוא את המצב, ואז הוא לוחש לי - 'בוא, אבא, אני יוצא מהרכב, תיכנס אתה ותיסע למלונית. אני כבר אסתדר...!'

ניסיתי לבקש מאמבולנס שעמד בסמוך חליפת מגן עבורי, אבל הפרמדיקים סרבו לתת. ואז עשיתי טעות: ניגשתי לאחד מהרופאים שהסתובבו במחלקה, וביקשתי אישור יציאה, קרי: מכתב שחרור. הרופאים כולם היו עטויי חליפות ומסכות, כך שלא שמתי לב שניגשתי בדיוק לרופא לא סימפטי בכלל, שבעקבות ההסתערות התקשורתית באותו שבוע על הציבור החרדי - נזף בי בלילה האחרון ש'כל החרדים מעבירים את הנגיף', ושהם לא נזהרים, ושא'אתה לא יוצא מכאן בקרוב...' אפשר לומר שהוא לא נתן לי הרגשה טובה מדי, ובדיוק עליו 'נפלת' עכשיו...

הוא התבונן בי מבעד למסכה שלו, ויכולתי רק לדמיון את העיניים שלו שנפערות לרווחה. "לצאת???? אתה?????" כך הוא שאל אותי בתדהמה. "מכאן אתה לא יוצא!" חד משמעית... לא נותרו לי ברירות רבות. ידעתי שאני עובר על החוק, אבל הרגשתי כמו אסיר שיוצא מבית כלא, ועוד לבית מלון... "אין עוד מלבדו!", אמרתי לעצמי כמה פעמים בשקט. לקחתי איתי את המזוודה שהבאתי עמי, והכנסתי אותה לרכב של הבן שלי,

חזרתי לחדר, והם נגשו אלי וערכו לי צילום חזה. (היה שם את המכשור הנחוץ) ברוך ה', התוצאות היו תקינות. אבל אני לא הייתי במצב תקין... החום המשיך לטפס, ואני הבנתי שאני לא רוצה ולא מסוגל להישאר רגע אחד נוסף בצל הבלבול הגדול השורר כאן. איך אעבור בבית החולים את השבת הקרובה - שבת הגדול? את ליל הסדר? את פסח?.... לא. זה לא מתאים לי. גם לא הבנתי מדוע כל העיכוב הזה בטיפול בי כשאני בעצם חולה, וכאן לידי יש בית חולים... ראיתי בכך את יד ההשגחה העליונה, וחשבתי שכנראה רוצים בשמים משהו אחר בשבילי...

החלטתי לאזור אומץ, נגשתי לאחראי וביקשתי להתפנות למלונית של חולי הקורונה. הייתי בטוח בכל מאת האחוזים שבמקום בו שוהים חולי קורונה, קרי: במלונית, שוהה גם צוות רפואי שיעקוב אחרי ויעניק לי מענה רפואי... מבית החולים רציתי רק לברוח.

עמדתי באמצע הכביש, פרשתי ידי לשמים, ואמרתי: "ריבוננו שלו עולם, תראה! תראה מי כעמך ישראל... רחם עלינו והסר הנגע הזה מעלינו..."

הרופאה ששמעה את בקשתי השכם בבוקר, טענה ש'זה ממש לא פשוט'... אבל אני לא הרמתי ידיים. רק לשמיים... ביקשתי ממנה בכל לשון של בקשה: אנא, אני יהודי שומר תורה ומצוות, תעשו מאמץ שאוכל להגיע למלונית לקראת שבת... אך היא טענה שאין לי אישור לצאת מבית החולים, ושאני לא אפריע למאמצי הצוות לטפל בחולים... היא הורתה לי להיכנס תכף ומיד לתא.

חזר לא חוקי

מיד כשעלה השחר ולאחר תפילה רוטטת התקשרתי לרב משה גבירר, מנהל קשרי לקוחות בקופת חולים כללית, וכן לידידי הרב אבי שטרן. בקשתי את עזרתם בדחיפות. "אני לא מסוגל להיות כאן..." ואכן, ר' משה הי"ו נחלץ לעזרתי, ויחד עם הרב אבי שטרן שגייס למשימה גם את הרב ישראל פרוש, ראש העיר, סודר לי מקום במלונית ניד עציון. יופי! אפשר כמעט לסמן וי... אבל נותרו עוד שתי בעיות שיש לפתור: הראשונה - טרם קיבלתי מכתב

לצד האמבולנס החונה התאספה קבוצה של אחים ואחיות, לדון מה יעשה בי ואנה יישלחו אותי... הם התווכחו האם אני חולה מאומת או חולה בספק, ובינתיים אני נאלץ לשבת באמבולנס לבדי, מאזין לכל מילה שנאמרת עלי, אך לא יכול להגיב... כל תגובה מגרה את השיעול שמוציא לי את הנשמה והנשימה... לאחר דקות ארוכות, אחת האחיות החליטה לעשות מעשה אמיץ: היא התקרבה מעט לאמבולנס, וצעקה לעברי את השאלה הגורלית: "האם אתה חולה מאומת?"

"כן", השבתי לה במאמץ.

"אז מה אתה עושה כאן", היא התפלאה...

"אני לא מבין", אמרתי. "לבית החולים מגיעים חולים מאומתים, או רק כאלו עם חשש לקורונה שצריכים לעבור בדיקה?..."

חזר קטן וקר

סוף סוף הורדתי מהרכב. "תעמוד פה, לא בעצם תתקדם, חכה רגע"... היו שם, בחצר בית החולים, שרשרת של חדרונים קטנים בגודל מטר על שניים, צמודים זה לזה וללא דלתות, כך שהקור הלילי חדר היטב לעצמות. כך, עם כיסא ובלי מיטה, ישבתי שם רועד מקור עם חום גבוה. למרות שהצוות דאג לתנור חימום קטן שעמד בצד החדר, בכל אופן הוא לא סיפק את צרכי והרגשתי שאני צריך לחבק אותו כדי להתחמם...

ישבתי על הכיסא בחדר הקר, והמתנתי לצוות הרפואי שיקבל אותי. השעות חלפו, ושוב החלו להופיע לי קשיי נשימה. נשמתי עמוק, אבל זה לא עזר... לא היו לי אמצעי תקשורת כלשהם לעולם החיצון. היה אסור לי לצאת. דפקתי על הקיר, וצעקתי: "תביאו לי חמצן!" הבנתי שאם אני רוצה לחיות, אני חייב חמצן... לצערי, לא הייתה התייחסות לבקשה שלי. לא כי לא רצו. כי לא יכלו. הצוות המסור היה חסר אוניס. חמצן מקבלים באמצעות מכשור מיוחד במתחם בית החולים, ואני עוד טרם נכנסתי רשמית למחלקה...

לבסוף אחד מהצוות קלט את המצוקה שלי, וצעק לי: "בא, כנס!".

נכנסתי למתחם בית החולים. אבל ברגע שראו אותי שם, אנשי הצוות הנוספים נבהלו, וצעקו עלי שאצא מייד... שרר אז בלבול וחוסר אוניס גדול בנוגע לחולים. היה זה בתחילת פתיחת המחלקות המיוחדות, הנגיף רק החל את דרכו בישראל, והעתידי היה לוט בערפל ולא ידוע... הצוות הרפואי חשש מפני הדבקה קולקטיבית.

שלום!.

סגרתי את השיחה, ושוב הרמתי עיניים בהודיה למעלה...

התחלתי להתארגן לשבת, והופיעו לי קשיי נשימה. ניסיתי לברר היכן מצוי כאן, במלון, צוות רפואי, וכולם הסתכלו עלי כאילו נחתתי מהירח. צוות רפואי? הלו? כאן זה לא בית חולים!! הייתי המום! נעניתי במשיכות כתפיים מתפלאות. "רופאים? אחיות? מאן דכר שמיא... אם צריך מזמינים אמבולנס..."

לא הבנתי. מלונית שלמה מלאה בחולים, ואין שום צוות רפואי במקום?! לא רופא תורן, לא מוקדן, לא אחות... אף אחד?!!

כשקלטתי את ה'פְּרוֹן', התחלתי להרגיש ולהפנים

כמו אדם שקיבל את כל האישורים הנכונים ורק צריך לקבל ברכת פרידה... השוטר שעמד בכניסה צעק לי: "הי, חבר, הכל בסדר?" צעקתי אליו חזרה: "הכל בסדר, הכל מסודר..." והוא חיך אלי והשיב לי: "שבת שלום וחג שמח..." אבל לאחר רגע וחצי אני קולט אותן רץ לעבר הרכב המתרחק. הוא תפס את הטעות, אך באיחור, לצהלת ליבי... זהו, אני בחוץ!

השגחה פרטית כ'ניר צ'יון'

בדרך אני מקבל טלפון. נחשו ממי... כן, מאותו רופא קפדן מהמחלקה הלא זכורה לטוב... הוא חשב שאני לא יוצא מ'כאן', אבל הנה, הוא עדיין שם ואני כבר בחוץ... "אני לא מאמיין!", כך הוא שואג לי מבעד לשפופרת. "יצאת בלי רשות?!"

כן, יצאתי בלי רשות. אבל את זה לא אמרתי לו... רק השבתי באיפוק: "אין לי דיבורית ואני באמצע נהיגה. אגיע למלונית ואחזור אליך..."

סוף סוף הגעתי לשער היישוב שם שוכן לו מלון ניר עציון. כמעט נשמתי לרווחה. אבל בכניסה עוצר אותי מחסום. "מי אתה?" "ירון רפאל ענבל..."

"לא, אין לנו אישור להכניס אותך..."

עמדתי נדהם! כיצד ידע אותו שומר שאני 'מבוקש'? ואז הוא המשיך: "כדאי לך לחזור למקום שממנו באת. עוד מעט שבת... דע לך שלכאן לא תיכנס!" כך הוא פסק. "חוץ מזה, מגיעים לכאן רק עם פיקוד העורף ישירות למלונית ולא ברכב פרטי... אין לנו אפשרות להכניס חולה מאומת בצורה כזו..." נרגעתי שלא נודע לו על מעללי, אך לא ידעתי על ההמשך...

ישבתי ברכב מחוץ ליישוב, ואמרתי: "ירבונו של עולם, אני בידיים שלך, רק אתה יכול להושיע אותי עכשיו..." התפללתי מעומק לב, וזכיתי שתפילתי נענתה. פתאום מישוהו רץ לכיווני וצעק לי: "תגיד, באת למלונית?" "כן", ייבבתי...

"חכה, אני מסדר לך עכשיו את פיקוד העורף שייקחו אותך את העשרים מטרים האלו..." ואכן, תוך דקות ספורות הייתי בחדר שהחברים באלעד סדרו לי.

'זהו, עכשיו אני בניר עציון, הכי מוגן שיש', עברה בי המחשבה. 'כאן אין קור ורעב. כאן ועכשיו אקח תנומה עד לכניסת השבת. אך לפני כן אחזור טלפונית לדוקטור הנכבד, שיראה כי לא ברחתי אלא סידרתי לעצמי מקום הולם...' אך הוא כבר לא ענה. במקום לשוחח איתו, קיבלתי שיחה ממשטרת ישראל. "הלו, ענבל? - יצאת ללא אישור מבית החולים?!"

נשמתי עמוק, ואמרתי לשוטר: "אחי היקר, אכן יצאתי ללא אישור מבית החולים, ואני יכול להסביר לך מדוע. אבל דע לך שאני נמצא כעת במלונית יחד עם חולי קורונה אחרים, ואני רוצה לשמור שבת במקום שמתאים לי..." אתה מוזמן לבוא לבקר". הייתה שתיקה מעבר לקו. השוטר הרהר לרגע, ואז השיב לי חזרה: "אחי היקר, שתהיה לך שבת

שאני רק בידיו של בורא עולם...

ואכן, בשבת התחלתי להרגיש 'קצת' יותר טוב. עד יום ראשון החל החום לרדת ואפילו זכיתי לארוח בחדר שלי יהודי יקר ניצול שואה, ר' פנחס אליעד ייצגר הי"ו. אני תמיד אומר שכל יהודי עם 'מספר על היד' יכול ללמד אותנו פרק באמונה... חשבתי לעצמי: "ירון רפאל, הקב"ה העניק לך את חיך במתנה בשנת תש"פ, לא פחות ממה שר' פנחס קיבל את חייו במתנה בשנת ת"ש..." מהמשפט שהגיתי קיבלתי כוחות, מה שנקרא: קצת פרופורציות על החיים, על הזמן וניצולו. זו הייתה מתנה אדירה עבורי ועידוד ענק לנפשי, בתפילה שהרושם העז ייחקק לעד.

המשך בעמוד 76



מכירת פירות קפואים במחירים שאסור לפספס!!!

100% פרי

 <p>פירות יער 20 ₪ 500 ₪</p>	 <p>מנגו 16 ₪ 500 ₪</p>	 <p>תמר 16 ₪ 500 ₪</p>	 <p>מלון 15 ₪ 500 ₪</p>
 <p>תות 15 ₪ 500 ₪</p>	 <p>אננס 17 ₪ 500 ₪</p>	 <p>פסיפלורה 20 ₪ 500 ₪</p>	 <p>קיווי 20 ₪ 500 ₪</p>
 <p>בננה 15 ₪ 500 ₪</p>	<p>להזמנות חייגו עכשיו: חגית: 052-8862628 משה: 053-5275018</p>		 <p>אוכמניות כחולות 23 ₪ 500 ₪</p>
 <p>פטל אדום 20 ₪ 500 ₪</p>	 <p>דובדבן 20 ₪ 500 ₪</p>	 <p>אבטיח 15 ₪ 500 ₪</p>	 <p>אפרסק 17 ₪ 500 ₪</p>
 <p>יוגורט קפוא 10 ₪</p>	<p>לשבוע זה בלבד!!! בקניה מעל 25 ₪ 1+1 על היוגורט</p>		 <p>פקאן סיני 250 ₪ 28.5 ₪ 500 ₪</p>

» התשלום במזומן/ העברה בנקאית
 » יש אפשרות לכשרות מהודרת במחיר מיוחד!
 » כשרות: חתם סופר/ רובין
 » אפשרות לערבב!

לרגל ההיכרות מבצע לקילו:
 דובדבן/ פטל/ אוכמניות ב- 38 ₪
 תות/ בננה/ מלון ב- 23 ₪
 אפרסק/ מנגו/ תמר/ אננס ב- 29 ₪
 קיווי/ פסיפלורה ב- 36 ₪

משלוחים: לאלעד בקניה מעל 80 ₪ משלוח חינם.
 לכל האזורים האחרים בקניה מעל 150 ₪ משלוח ב-15 ₪

פרק כאוונה

רציתי להשתחרר מהמלונית לפסח. ביום שני עברתי בדיקת קורונה ראשונה במלון. ביום שלישי הגיעה התשובה: שלילי. עשיתי שוב בדיקה, ולמחרת - "ד" בניסן בבוקר, ערב החג, הודיעוני כי גם היא שלילית, הודות לעסקן יקר בשם ר' משה אדלר, שהשקיע את כל מרצו וכוחותיו לזרז תהליכים כדי שנופשי המלון יוכלו לחגוג את ליל הסדר עם בני משפחותיהם שבבית.

ברוך ה', אני כבר עם רגל אחת בחוץ...
יום רביעי בצהריים. אני מקבל הודעה שרק הרופאה יכולה להוציא לי אישור לצאת מהמלון, אבל הרופאה כבר לא נמצאת בשעות אלו...

שוב התערבו למעני יהודים טובים מבחוץ, ובחסידי ה' ניתן לי אישור לצאת, הפעם באופן 'חוקי'. השעה הייתה כבר ארבע וארבעים אחר הצהריים. רק אז הגיע הרכב שלקח אותנו, שבעה אנשים בריאים ב"ה, לכיוון בני ברק. אותי הוא לקח עד לכביש גהה. בצומת בר אילן עמדתי, לבדי על הכביש. עוד ארבעים דקות נכנס החג, ואין לי דרך להגיע הביתה... הכבישים ריקים, סגר שורר בחצות, ורק מכוניות משטרה ואמבולנסים מפציעים מדי פעם...

התקשרתי לר' משה אדלר. אמרתי לו "ר' מוישה, תשעים אחוז כבר עשית. בא נסגור את עשרת האחוזים האחרונים..." ר' משה התגייס לפעול, וביקש מחברו שיטפל בעניין. הלה שלח הודעה בזו הלשון: "מי יכול לקחת יהודי יקר, העומד בכביש גהה ליד תחנת הדלק, לביתו שבאלעד..." תוך כמה דקות הוא מתקשר אלי: "מגיעה אליך מונית. אל תשלם עליה שקל!"

התברר לי כי שלושה עשר יהודים יקרים התנדבו להשתתף במצווה הזו, לקחת חולה קורונה שהבריא לביתו... זה ריגש אותי כל כך! אני זוכר שעמדתי באמצע הכביש, פרשתי ידי לשמים, ואמרתי: "ריבונו שלו עולם, תראה! תראה מי כעמך ישראל... רחם עלינו והסר הנגע הזה מעלינו..."

כשהצפוף של כניסת החג נשמע ברקע עליתי במעלית לכיוון הבית שלי... ההתרגשות הייתה עצומה. מי היה מאמין שאזכה לחוג את ליל הסדר בבית, יחד עם בני משפחתי... רק אתמול הדרכת את הבן שלי דרך הטלפון כיצד לנהל במקומי את שולחן החג...

פסח זהו חג האמונה. ואני אומר שהשנה זכינו לראות אמונה במוחשי! המתנה הכי גדולה שקיבלתי מהקורונה, היא קרבת ה' והעוצמות להמשיך הלאה בלי כל פחד כי אין עוד מלבדו. הוא נתן את הקורונה, והוא גם לקח אותה ממני ללא התערבות חיצונית רפואית... ה' הושיעה המלך יעננו ביום קורונה...

בשליחות בפעם השנייה

סיפורה של הגב' רחל הומינר הוא סיפור של מוות וחיים. חום פשוט(?) דלקת ריאות(?) וניידת טיפול נמרץ שדוהרת אל מחלקת הקורונה...

הגב' רחל הומינר: הסיפור שלי התחיל מיד לאחר פורים. אני בעלת עסק ותיק בבני ברק, ועמדתי באותו שבוע לפתוח חנות נוספת במרכז העיר. ביום בו פתחתי את החנות החדשה, באמצע המרוץ, באמצע העבודה - הרגשתי כמו בלון שנעצו בו סיכה. לא, בעצם לא סיכה, אלא בורג... פתאום יצא לי האוויר. בבת אחת. התיישבתי וחלפה לי צמרמורת בכל הגוף... אמרתי לעובדת שלי - 'אני חייבת ללכת הביתה!'

מדובר בעובדת שמכירה אותי כבר שנים. היא הסתכלה עלי ושאלה מה קרה. השבתי לה שאני סוגרת את החנות. עכשיו. אני חייבת ללכת הביתה...

הגעתי הביתה. מדדתי חום וראיתי שהוא גבוה. לקחתי אקמול, ונכנסתי למיטה. ייחסתי את החולשה לעבודה הרבה שהייתה לי בערב פורים ולאחריו. 'כנראה

הגוף שלי קרס מרוב עומס', כך חשבתי לעצמי. ניסיתי לנוח, לצבור כוחות לא חשבתי בכלל על קורונה. היה זה בראשית הקורונה בארץ, ועדיין לא ידענו הרבה מדי על הנגיף, (כאילו שעכשיו יודעים עליו הרבה יותר...).

כדורי האקמול שלקחתי בזה אחר זה לא הורידו את החום. המתנתי יום נוסף, ולאחר מכן התקשרתי לרופאת המשפחה וסיפרתי לה שהחום לא יורד. היא לא נבהלה מדי, אלא רשמה לי אנטיביוטיקה...

לאחר יומיים עם אנטיביוטיקה, ראיתי שהחום מסרב לרדת. נסעתי לבית החולים, שם ערכו לי צילום ריאות וטענו: "אין לך כלום. לכי הביתה..."

חזרתי הביתה, חלשה ומסוחררת. ולהתאושש. אבל הפעם הרגשתי שונה. לא הצלחתי לעמוד על הרגליים... הייתה לי חולשה נוראה, אבל חלפו עוד מספר ימים והרגשתי שאני פשוט נח נק ת. אין לי אוויר! התקשרתי ל'מלאך', כך אני מכנה אותו - ד"ר פלדמן מקופת חולים מכבי, והוא הפנה אותי לבית החולים.

חיסון נגד קורונה

הגב' יעל שטרן, משתפת ב'חיסון' מרגש לקורונה:

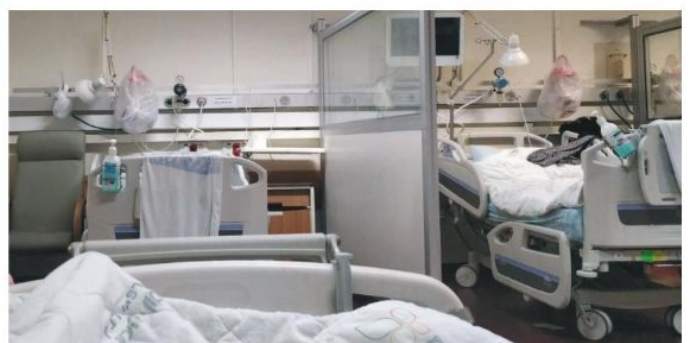
"לאחר פורים בעלי החל לחוש לא טוב. ברוך ה', הוא היה מאד ערני לתחושות שלו, וביקש להיבדק. לצערנו הרופאים סרבו בטענה שזו דלקת ריאות ולא קורונה. רק לאחר כשבועיים של בקשות חוזרות ונשנות הוא קיבל את האישור לבדיקה ונמצא חיובי. מיד ביקשנו גם אנו, המשפחה מסביב, לעבור בדיקה. אנחנו אחד עשר נפשות סך הכל, ואפשר להבין ששרר אצלנו מתח רב בבית לפני קבלת התשובות..."

בתי בת השמונה עשרה מתנדבת באופן קבוע במועדונית של ילדים מיוחדים המתמודדים עם אוטיזם קשה. אם כל השנה ההתנדבות הזו היא בבחינת הצלה של ממש לילדים ולמשפחותיהם, הרי שעל אחת כמה וכמה בימים לא פשוטים כמו אלו, בהם כולם נמצאים בבית מקטון ועד גדול.

גם הילד המיוחד שוהה בחברת משפחתו זמן רב מהרגיל, מה שמהווה אתגר לא פשוט לכלל המשפחה... המועדונית בה מתנדבת בתי המשיכה לפעול גם בתקופת הקורונה, ובשבועיים לפני גילוי המחלה התנדבה שם בתי על בסיס קבוע. ברגע בו החלנו לחשוש לקורונה, עצרנו נשימה: מה יהיו תוצאות הבדיקה שלה? אם ח"ו תתגלה כחיובית, עשרות ילדים על קו הרצף האוטיסטי ייאלצו להיכנס לבידוד בין ארבע קירות הבית! מה יעשו המשפחות? כיצד יתמודדו?...

ברגע שקיבלנו את התשובות, התבוננו אני ובתי אחת בשנייה בהלם. המשפחה כולה - אחד עשר נפשות כ"י, התגלו כחולים, מלבד---- כן, ניחשתם נכון... מלבד המתנדבת המסורה... זו הייתה השגחה פרטית מיוחדת, ולא יכולתי לכלוא את ההתלהבות שלי. אמרתי לבת שלי בהתרגשות: "הילדים המיוחדים הם החיסון שלך!"

אני חייבת לציין שכששהינו בבידוד הסביבה הקרובה שלנו כל הזמן התקשרה אלינו ובררה - כיצד אפשר לעזור, מה לקנות, איך לסייע... הייתה לנו תמיכה מלאה שהעניקה הרגשה טובה כל כך... כשחזרנו הביתה מהמלונית, הדבר ראשון שעשיתי היה להתיישב ולכתוב מכתב תודה לכל השכנים היקרים... במלונית שמעתי גם סיפורים אחרים, על התעלמות מהמבודדים ועל שמירת מרחק קיצונית, והבנתי באילו מכרים נפלאים זכינו אנו... ומעל גבי במה חשובה זו אני רוצה להודות שוב לכל המתקשרים, המסייעים, התומכים והמעודדים, מרוקני הזבלים ועורכי הקניות... תודה מקרב לב!



אבל שם, לאחר שעות של המתנה במיון, ערכו לי שוב צילום ריאות ואמרו לי: "גברת רחל, את אוהבת להיות בבית חולים? הכל בסדר, לכי הביתה...". הלכתי הביתה, אבל הכל לא היה בסדר... בשבת כמעט נחנקתי. שוחחתי עם הרופא, והוא הורה לי שוב: "ישר לבית החולים!".

כחוסר וזאאות

נשלחתי לבית חולים השרון. הגעתי לשם כבר בניידת טיפול נמרץ... וכאן אני רוצה לעצור ולהעביר מסר חשוב שבו עבר בי - אנא, אל תחכו! אם אתם ח"ו לא חשים בטוב, אל תקבלו כמובן מאליו מה שאומרים לכם... אני הגעתי כבר במצב קשה, ומי יודע אם הכל היה נראה אחרת לו הייתי מגיעה כמה ימים קודם...

בכל אופן, הקב"ה סובב את העניינים בצורה כזו, ואושפזתי במחלקת קורונה במצב לא פשוט. הקורונה הוא נגיף נוראי. פוגע בריאות. פוגע בלב. הרופאים לא מספיק מכירים אותו, אתה נאבק על כל נשימה, נמצא בבידוד והמשפחה אינה יכולה לבקר אותך...

הגעתי למקום הטוב ביותר במאבק בקורונה. הצוות בבית חולים השרון היה מסור, אבל עדיין לא ידעו מספיק על המחלה והשלכותיה. חוסר הודאות היה קשה...

מלבד חוסר הודאות, השארתי בבית ילדים בבידוד, חלקם אובחנו לאחר מכן כחולים. הבת שלי בת השש עשרה אושפזה ב'שניידר'. חוויתי תחושה של ניתוק מהבטוח והמוכר, יחד עם חרדה ודאגה לנשארם בבית ולבת המאושפזת...

שהייתי בחדר המיועד לטיפול מוגבר, הכל התנהל סביבי דרך מסכים, מרוחק... באחת הפעמים היה נראה לצוות שאני מתנשפת מדי. הרופאה רצתה לבוא ולבדוק אותי. אמרתי לה: "בסדר גמור. אני כאן, לא בורחת..." לאחר דקות ארוכות (לקח לה זמן להתמגן) הגיעה הרופאה עטויה לבן... היא עמדה בפתח החדר בחשש, ואמרה לי בכנות: אני מזיעה כולי (זה היה יום חם...), כל המסכה שלי מלאה אדי מים. כך שאני לא רואה אותך ולא שומעת אותך. יש לי שלושה ילדים בבית ואני מפחדת להתקרב אלייך... זה היה רגע כנה, רגע אמיתי שגרם לי לתסכול. אמרתי - אם הם פוחדים, אנחנו על אחת כמה וכמה... החששות שלי טיפסו ועלו...

החלק שהיה לי קשה ביותר היה חוסר הודאות בשילוב חוסר האונים: מה יהיה איתי, מה יהיה עם הילדים... כמו כן הדבקתי סביבי את המשפחה המורחבת. אמא שלי הגיעה לאשפוז שבוע אחר, וב"ה יצאה עוד לפני... הדבקתי שכן מהחנות הסמוכה ששהייתי אצלו דקות ספורות ורק ביקשתי לפרוט לי כסף... בסך הכל הדבקתי ארבעה עשר אנשים (!).

וכאן אני חייבת לעצור, ולבקש ממכם: אנא, היזהרו! אדם צריך לדעת שאם הוא מסתכן - הוא מסכן אחרים!.

שחרור חסר תקדים

נלחמתי להשתחרר מבית החולים. אני מהשרון,

הבת שלי בת השש עשרה משניידר... וכאן קרה לי נס: הייתי הראשונה עם תקדים כזה: הסכימו לשחרר אותי לאשפוז ביתי כשאני עדיין חיובית... יצאתי באמבולנס שעבר דרך שניידר ולקח איתו את הבת שלי. כאמור, שתינו היינו עדיין עם תוצאות חיוביות, ובני המשפחה התפנו למקומות אחרים כדי שנוכל להיות בבית...

אני זוכרת שבאחד מן הימים הגיע שוטר וביקש לבדוק האם הבן שלי אינו יוצא מהבית. כשהוא שמע שהבן אינו נמצא בבית, הוא החל לצעוק... הסברתי לו שאני יחד עם הבת שלי מאובחנות כחיוביות, והבן שלי שוהה בבידוד במקום אחר. כששמע זאת

השוטר הוא התהפך, כולו התנצלות: "איך אני יכול לעזור לכם?..."

השבתי לו בחצי הומור: "יש לי כאן כמה שקיות זבל. אני מחפשת מישהו שיוריד אותן לפח..." הוא לא נבהל, ובאמת הוריד לי אותן למטה...

כשהשתחררנו הביתה, אני והבת שלי, הקהילה שלנו - 'קהילת שירת נפתלי' - חיבקה אותנו בחום. מדי שלוש שעות נשמעו דפיקות על דלת הבית. הניחו לנו מצרכי מזון וברחו... ותבינו - אני לא בן אדם נזקק. ב"ה יש לי יכולות. אבל הקהילה העניקה לנו תמיכה מיוחדת, וכל דפיקה על הדלת פתחה לי את שק הדמעות בהתרגשות... אחת מנשות הקהילה

מתחייבים למחיר הזול ביותר!
פנימית 15 ש"ח
(תעריף לילה ויום)



מוניזות שלמה המלך

נסיעות וטיולים לכל חלקי הארץ
לירות אדרי, מקצועי, מהיר ואמין, נפגשים מאן"ש

דרושים נהגי מוניות
עבודה בשפע
דמי תחנה
רק 350 ₪

אלעד-בני ברק 79 ₪

אלעד-תל השומר 89 ₪

אלעד - נתב"ג 99 ₪

אלעד - מודיעין עילית 119 ₪

אלעד - תל אביב 129 ₪

אלעד - רחובות 149 ₪

אלעד - בית שמש 199 ₪

אלעד - אשדוד 219 ₪

אלעד - נתניה 229 ₪

אלעד - ירושלים 229 ₪

אלעד - ביתר עילית 249 ₪

צי אוטובוסים מפוארים עד 60 מקומות מיניבוסים 14/16/20 מקומות!

נהגת מונית בתחנה	מונית 6 מקומות בתחנה בתאום מראש	שירות 24 שעות ביממה	מכבדים כרטיס אשראי החל מ-18 ₪
------------------	---------------------------------	---------------------	-------------------------------

תחנה שומרת שבת

03-545-30-30

bit

המחירים תקפים גם לתעריף 1 וגם לתעריף 2

היוו הרבה ענין ומעט פחד... כאמור, הבדיקה נערכה ביום שישי, ערב שבת. לא הייתי במצב כשיר להכין שבת שלמה... אבל הקב"ה הכין לנו רפואה למכה, או אולי אוכל לסעודה: ביום שישי קודם לכן עמדתי והכנתי מזון לארבעה שבתות. לקחתי בחשבון שעוד מעט ערב פסח, והעדפתי שהאוכל ימתין לנו במקפיא... כך יצא שבאותה שבת בה לא הרגשתי טוב היה לי הכל בכל מוכן כולל סלטים...

מיד במוצאי שבת קיבלנו טלפון ממשרד הבריאות, בו 'התבררנו' כי אני חיובית... רצו שאספר להם היכן שהייתי בשבועיים האחרונים. לצערי, הייתי במקומות רבים. שהייתי בקריאת המגילה בבית הכנסת. בעבודה שלי באזור הבורסה. באוטובוסים הלך וחזור... תושבים רבים נאלצו להיכנס לבידוד בעקבות התשובה שקיבלתי...

הע נסרף אגזוזים

המשכתי להרגיש רע. כל נשימה לוותה בשיעול... התקשרתי למד"א וביקשתי להתפנות לבית חולים, ואכן, הם הגיעו לקחת אותי. הביאו אותי למגרש החנייה של תל השומר, שם מוקמה מחלקת הקורונה. המחלקה הייתה ממש 'מחוץ למחנה', במקום שהוסב מכורח הנסיבות למחלקה חדשה עבור חולי קורונה... מנהל המחלקה המתין לי בחוץ, ערך לי בדיקת סיטורציה, ראה שהכל בסדר, וזו הייתה הפעם האחרונה (!) שראיתי רופא... קיבלתי ציוד, והייתי אמורה לבדוק לעצמי מדדים.

לאחר מספר ימים נערכה לי בדיקת קורונה נוספת, ולמרות שיצאה חיובית - החליטו בחסדי ה' לשחרר אותי לבית מלון. נשלחתי ל'דן פנורמה'. צוות כוח אדם של המלון קיבל אותי, ושאל איזה אוכל אני רוצה... נשמתי עמוק וחשבתי שהגעתי למקום נחמד. אצליח לנוח, להירגע, ולחזור במהרה הביתה בריאה ושלמה. אבל מהר מאד גיליתי שהנופש נמשך ונמשך, כבר יותר מדי... הצוות אומנם היה מסור, אולם כמעט ולא נערכו לנו בדיקות, וגם כשנערכו - לא קיבלנו את התוצאות, כך שלמעשה לא התאפשר לנו להשתחרר הביתה... המשך בעמוד 90

שאין צורך להיבהל. ניסיתי להירגע. אבל לא יכולתי. המשכתי להרגיש מאד לא טוב, וככל שעבר הזמן הרגשתי רק גרוע יותר השיעול החריף, ההרגשה הכללית לא הייתה טובה בלשון המעטה, והייתי קרובה לעילפון... בדרך כלל כשיש לי חום אני ממשיכה לעמוד על הרגליים

אמרתי לעצמי בדמעות שזו גזרה משמים ועלי לקבל אותה באהבה... והנה, בדיוק כשאני כבר משלימה עם רצון שמים ומקבלת אותו עלי - אני מקבלת טלפון - 'את יכולה ללכת הביתה!'

ולתפקד. כאן פגשתי מציאות שלא הכרתי... ביקשתי מגיסי שתתקשר למד"א ותבקש בדיקה. היא השיבה לי שכפי שאני נשמעת עכשיו כדאי שאתקשר אליהם בעצמי. הם רק ישמעו את הקול הצרוד והמסכן שלי ומיד ישלחו ניידת... ובאמת, מד"א נבהלו ואישרו לי בדיקה...

היה זה ביום שני. מגיע יום רביעי בערב, והבודקים לא מגיעים... ניסיתי להתקשר למד"א, ואמרו לי ש'כבר נגיע... אבל ה'כבר' הזה חלף וכבר הגיע יום חמישי... יצרנו קשרו עם מנהל קשרי לקוחות במכבי, (ומעל גבי במה זו רצינו להודות לרב יחזקאל ולצר ממכבי על המסירות הרבה!) והוא ניסה לברר את העניין עם מד"א. אמרו לו כי אכן, אני מופיעה ברשימות של משרד הבריאות, אבל השם שלי נשמט משום מה מהרשימות של אלו שעורכים את הבדיקה בפועל...

רק ביום חמישי הגיעו סוף סוף לבדוק אותי. לעורך הבדיקה לקח חצי שעה להתמגן למטה... היינו 'ראשוניים' בעיר. חידשנו משהו שעוד לא היה מוכר. הייתה זו תופעה לא מוכרת אז באלעד, וה'חייזרים'

דאגה להניח לנו מאחורי הדלת את כל צרכי החג, כולל חד פעמי, מברשות שיניים, משחות, בכמות המיועדת עבור משפחה ברוכת ילדים! התקשרתי להודות לה. רציני לשלם לה. אבל היא אמרה לי - "אל תתערבי בחסדים שלי..."

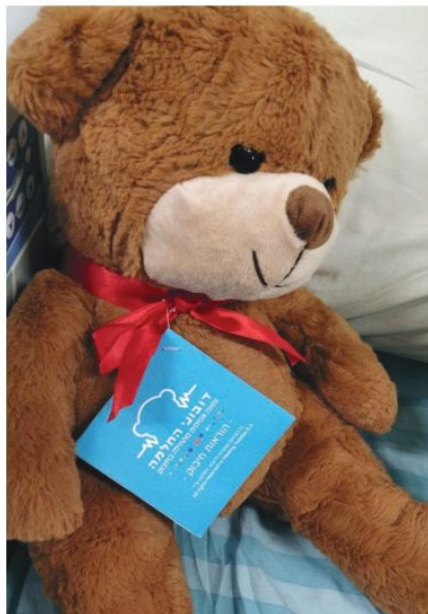
הסיפור של הגב' רחל אינו נגמר כאן. לצערה, היא ובתה חגגו את ליל הסדר לבדן. "פעם ראשונה הבנתי את מילות ההגדה במוחש..." כך היא מספרת. לאחר מכן נאלצה רחל להתאשפז שוב במחלקת קורונה... "בפעם השנייה שהגעתי לשם הרגשתי שאני בשליחות... כבר הכרתי את הנהלים ואת הצוות עטוי המסכות. פגשתי במחלקה אנשים 'משלנו' וגם כאלו רחוקים במצב לא פשוט... השתדלתי להושיט להם יד ולסייע, ואפילו שלחתי את הבן שלי לערוך קניות לאלו שהשאירו מאחוריהם משפחה בבידוד בבית..."

ברוך ה', רחל זכתה להשתחרר ולחזור הביתה גם בפעם השנייה. "אין לי 'הפי אנד' לסיפור", כך היא מסכמת. "אני עדיין חולה. לא בקורונה, אלא בהשלכות שלה, המשפיעות על כל הגוף. על הלב. על הריאות... אני מתחננת - דעו שהמחלה הזו אינה צחוק! מדובר בסיפור לא פשוט בכלל... מדי יום אני קונה מסכות ומחלקת לאנשים שמתהלכים ברחוב ללא המצרך מציל החיים הזה... חשוב לשמור על ההוראות!"

מאושפזת מחוץ למחנה

איך מרגיש מצורע מחוץ למחנה? - הגב' א' יודעת לתאר, ומניסיון אישי...

הגב' א': לא נדבקתי מחולה מאומת. לא יודעת מאיזה צומת זה הגיע אלי. שמרתי על הנחיות משרד הבריאות והקפדתי על ההוראות, ובכל אופן, סמוך לפורים התחלתי להרגיש מאד לא טוב. החלו לי שיעולים וחום גבוה, אך לא הייתה נכונות של מד"א להגיע ולבדוק אותי, כיוון שהכללים היו שרק מי ששהה בקרבת חולה מאומת זכאי לבדיקת קורונה. כשהתייעצתי עם רופא המשפחה שלי, הוא טען שחום ושיעול יכולים להצביע על מגוון בעיות נוספות מעבר לקורונה... הוא הרגיע אותי ואמר





באותו הלילה בו התגלנו כחייבים ביקשו מאתנו להתפנות לבית החולים 'תל השומר'. באחת וחצי אחר חצות הליל קיבלנו טלפון שעדכן אותנו כי עלינו להתארגן לשהייה ממושכת של לפחות חודש ימים מחוץ לבית... הבנו שיש סיכויים גדולים שאפילו את פסח נאלץ לערוך במקום זר. התארגנו במהירות. לא פשוט בכלל לארוז משפחה של שמונה נפשות לחודש ימים... אני הרגשתי באותו זמן חולשה גדולה ובקושי תפקדתי. הילדים ארוז את הכל... ביקשתי מהבן שלי לקחת שקית אשתותן גדולה ולזרוק לתוכה את כל החמץ שיש לנו בבית...

'אנושפים' גזן פנורמה

הגיעו שני אמבולנסים באישון לילה, ופינו אותנו לבית החולים, שם מיקמו אותנו בשני חדרים. מחלקת הקורונה התנהלה ב'שלט רחוק'. הצוות הרפואי השתדל להיכנס כמה שפחות, כיון שבכל פעם כזו הם היו צריכים להתמגן מכף רגל ועד ראש. לאחר שלושה ימים לא פשוטים בבית החולים, פינו את בעלי והילדים למלון 'דן פנורמה' בתל אביב. אני נותרתי להשגחה של עשרים וארבע שעות נוספות, ולאחר מכן שוחררתי גם אני למלון. 'צנחת' שם ביום שישי. ואם תכננתי לפגוש מלון כמו שאנחנו מכירים, הרי שטעיתי. מדובר בטוח סגור לכל דבר, בו מאושפזים חולי קורונה במצב קל, יחסית. האוכל מוגש בחמשיות, ולא תמיד ילדים אוהבים את המוגש להם... אין מכונת כביסה, וצריך לכבס בידיים לשמונה נפשות... ובכלל, בכל דבר פשוט אתה תלוי בחסדי הסובבים אותך...

לא קל בכלל להעסיק ילדים בחדר קטן. גם לא במלון גדול. במיוחד כשלא מרגישים טוב... עוד יותר מכך: הילדים שלנו היו באותה תקופה הילדים היחידים ב'דן פנורמה', ובהחלט היוו אטרקציה לאזורי המלון הקורוניים... מכורח הנסיבות הילדים למדו להעסיק את עצמם. באחד מן הימים קיבלנו

המשך בעמוד 98

כבר לא אוכל להגיע חזרה לאלעד... השעה חמש התקרבה. בלית ברירה חזרתי לחדר, ארגנתי חזרה את המצעים והסתדרתי לשבת. אמרתי לעצמי בדמעות שזו גזרה משמים ועלי לקבל אותה באהבה... והנה, בדיוק כשאני כבר משלימה עם רצון שמים ומקבלת אותו עלי - אני מקבלת טלפון - 'את יכולה ללכת הביתה!'. התקשרתי לבעלי נרגשת וביקשתי ממנו שיבדוק במהירות אם יש מונית שנמצאת בסמיכות למלון ונוסעת לכיוון אלעד. לא רציתי שהנהג יצטרך לשוב לביתו בשבת... בעלי חזר אלי לאחר מספר דקות: 'יש מונית מאלעד בסביבה, במרחק של כמה דקות. תמתיני לה בכניסה למלון...'

הגעתי הביתה דקות ספורות לפני שבת הגדול, כשזכור, מוכן לי האוכל אותו בישלתי לפני ארבעה שבועות...

תחשוב חיובי תקבל שלילי

סיפור של משפחת אלג'ם הוא סיפור של בידוד ארוך ומתיש. אך גם ברגעים הלא קלים הוא רצוף בנקודות אור של השגחה פרטית...

הגב' ורד אלג'ם: לאחר פורים הבן שלי חזר מהישיבה. בשבת הוא העלה חום למשך עשרים וארבע שעות, וזהו. חשבנו שהסיפור נגמר... אבל כאן הוא רק מתחיל: כבר למחרת הופיעו לי תסמינים של חום יחד עם קשיי נשימה. לאט לאט גם הילדים הצטרפו אלי, אבל ליום או יומיים, לא יותר מכך... לאחר שבוע חבר של הבן שלי הודיע לו כי הם שהו בקרבת חולה מאומת בישיבה, וכך כולנו נכנסנו באופן רשמי לבידוד. ביקשנו לערוך בדיקות קורונה, ולצערנו, התגלנו כולנו כחיוביים... מיד כשגילינו שאנחנו נשאים של קורונה, שלחנו הודעות לחברות בעבודה, למתפללי בית הכנסת ולכל מי שבא אתנו במגע שעליהם להיכנס לבידוד...

היינו החולים הראשונים כמעט באלעד. עוד

רציתי לחזור הביתה כמה שיותר מהר. הילדות הקטנות בכו לי בטלפון: 'אמא, איפה את?' והלב נשרף מגעגועים... גם בעלי התגלה כחיובי לקורונה יחד עם הילדים... ערכתי בדיקה מדי יום, ולא קיבלתי את התשובות. ניסיתי להפעיל את כל הקשרים בכל המקומות, אבל לא נענית... 'מה ההיגיון?' שאלתי בהיגיון. 'כולנו חולים. לפחות נתאחד יחד, כל המשפחה...' אבל הטיעון הזה לא הרשים אף אחד.

המשפחה המורחבת שלנו חלתה אף היא בקורונה, כך שלא היה מי שיתמוך בילדים שבבית. השכנים והידידים המקסימים שלנו דאגו לכל אורך התקופה לילדים שלי, בכל דרך אפשרית, החל מארוחות צהריים (ערב פסח!) תעסוקה, יום הולדת לביתי הקטנה, משחקים, ספרים, בשפע. קניות באופן יומיומי, הכנת שבת אחת (האוכל המוקפא לא הספיק לכל השבתות), ואפילו לאיסוף המוצרים והמצרכים מהמכירות השונות בערב פסח... הם היו אתם בכל העת ולמרות המרחק הייתי רגועה שהם לא לבד...

כמעט כרזע האחרון

הגיע יום חמישי ערב שבת הגדול. בלב שלי כבר התחלתי להשלים שאני עומדת 'לבנות' כאן, ב'דן פנורמה', בשבת וגם בליל הסדר... והנה ניגשה אלי חברה שהכרתי במלון, ואמרה שיש לה גישה שיכולה לברר עבורי ב'מכבי' את תוצאות הבדיקה האחרונה שערכת. ואכן, הגישה ערכה השתדלות, ובבוקר אני מגלה שיש לי שתי תשובות שליליות! אבל עדיין - אין לי אישור יציאה מהמלון... אך אני רציתי לצאת בכל מחיר... התארגנתי, סידרתי את החדר, וניסיתי שוב ושוב להפעיל אנשים מבחוץ שיסייעו לי. הגיעה השעה שלוש בצהריים. יום שישי. ערב שבת. שום דבר לא זז... קבעתי לעצמי שאם עד השעה חמש ורבע אין לי תשובה, אני נשארת כאן.



Maxigo
בגדי הרינון

אקסיו. ברויק אבאזי הרינון ואיכות גבוהות

קולקציית קיץ 2020 מדהימה



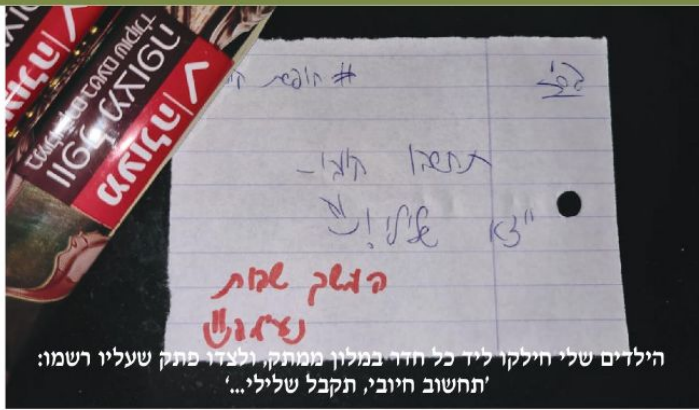
לשירותכן: **רחלי**
0527671911

אפשרות למשלוח

לקבלת הקטלוג
המרהיב שלחי מייל
maxigo1911@gmail.com

הקטלוג החדש!!

בני ברק; רבי עקיבא 92 03-9505440 מודיעין עילית: נתיבות המשפט מול 111 052-7671911



משאית השמחה בקיבוץ לביא

אמורות להגיע אלינו. אבל אז הן שמעו שמספר החולים הולך וגדל, והן חששו... כך הן נמנעו מלבוא איתנו במגע ולהדביק ח"י... כמו כן, בשבוע שבו היינו חולים ולא ידענו מכך הלך בעלי לעבודה. לאחר אותו שבוע, כשעברנו בדיקות וגילינו שהתוצאות חיוביות, חשב בעלי שהוא הדביק את חבריו לעבודה. אבל ברוך ה' - אף אחד לא נדבק! ואני חיבת להדגיש שבעלי מקפיד מאד על הכללים. כשעלה במעלית למשרד בו הוא עובד, הוא היה לוחץ עם הפלאפון על הלחצנים...

גם העובדה שזכינו להיות בפסח בבית זוהי מתנה ענקית מהבורא וחסד גדול מבחינתי. יכולנו, הרי, לאכול לבילי הסדר חמגשיות בחדר קטן במלון, והנה אנחנו בבית נקי לפסח. בבית שלנו... ובכלל, עצם זה שכולנו בריאים ושלמים לאחר ה'חוויה' שעברנו אינו מובן מאליו בכלל. בשבוע שעבר נסענו לכותל וברכנו 'הגומל'... אילו פינו מלא שירה... אין אנו מספיקים להודות!

לאט לאט החלמנו כולנו. הבן השני שלי, שהיה ללא תסמינים בכלל, החלים אחרון, לאחר ארבעים ושבעה ימים בבידוד(!)... אך גם לאחר שהחלמנו באופן רשמי, נותרו לנו עדיין מעט תסמינים. הקורונה אינה נעלמת מהר כל כך. התהליך לוקח את הזמן שלו...

אני עובדת כמורה בבית ספר. בתחילת התפשטות הקורונה, היו סביבי מורות שצחקו. 'זה כמו שפעת. אפשר לחשוב מה כבר יכול לקרות...' אבל מהניסיון האישי שלנו אני יכולה להגיד לכם שמדובר בוורוס לא פשוט בכלל. אנשים מתים. מונשמים. אף אחד אינו מחוסן... אף אחד לא מוגן. חשוב כל כך להקפיד על כללי הזהירות גם בתוך הבית. אנחנו נדבקנו מהר אחד מהשני, ולא עשינו משהו יוצא דופן... חשוב לזכור: 'ונשמרתם לנפשותיכם'. אסור לזלזל!

השגחה פרטית לאורך הדרך

ב'דרך' אל הקורונה ובחזרה ממנה, ראינו חסדים רבים כל כך: בשבת בה נדבקנו, אמא שלי בת השמונים ואחותי הנמצאת בקבוצת סיכון היו

משלוח של ממתקים, והילדים שלי חילקו ליד כל חדר במלון ממתק, ולצדו פתק שעליו רשמו: 'תחשוב חיובי, תקבל שלילי...' נערכו לנו שוב ושוב בדיקות לגלות האם אנחנו כבר שליליים. לצערי, לא כולנו יצאו 'שלילי'. אבל התרחש לנו נס, והסכימו לשחרר אותנו לאשפוז בית.

מאכיות הבריקו את הבית

חזרנו הביתה בערב בדיקת חמץ. באותה תקופה קשה היה למצוא מישוה שיסכים לחרף את נפשו ולהיכנס לביתם של חולי קורונה... שוחחנו עם נציגי משרד הבריאות, והם ציינו שלאחר שחלפו שבועיים ניתן להכניס לביתנו אנשים מבחוץ, כיון שהווירוס אינו מחזיק מעמד על משטחים לאחר ארבעה עשר יום.

ממש לפני שהשתחררנו, הגיעו אלינו הביתה מתנדבות מקסימות מהקהילה, שהבריקו לנו את הבית לחג וניקו אותנו מחמץ. הגענו לדירה מצוחצחת וניגשנו מיד להוריד את כלי הפסח...

YOSSIBITTON
PROFESSIONAL MAKEUP

כל סודות האיפור בתיק האיפור שלך

בואי להיות המאפרת של עצמך
ב-3 מפגשים חוויתיים!

מתנה לכל נרשמת!
שובר קניה בסך 200 ש"ח

*הקורס מועבר בסניף בני ברק
ט"י מדריכה בכירה מבית יוסי ביטון

*קבוצות קטנות ללימוד אישי
ובהתאם להנחיות משרד הבריאות

הבאת חברה? < קבלי 50 ₪ נוספים במתנה!

מועדי קורסי קיץ מתמלאים!
בואי לחוויה מקצועית ומהנה!

בית הספר לאיפור יוסי ביטון - סניף בני ברק
1 - 7 0 0 - 7 0 7 - 4 3 2

בס"ד

גן ילדים פרטי (באלעד)

לגילאי שנה עד שלוש

בשעות 7:00-16:30

יחס אישי וחם לכל ילד
חצר מטופחת ואובקלרת
ספר ספרייה ועבודות יצירה
חוג העשרה בריאותית
פעילות קג'ימבורי
פינת קולי חיים
שפע הפעלות ומשחקים
ארוחות מזינות ואוסקלות
צוות איכותי מסור ומקצועי
זננץ ותיקה בעלת ניסיון רב

תעודה מטעם משרד
העבודה והרווחה

הוזלה משמעותית במחיר
למביאים ארוחות מהבית

מבנה מיוחד לגן

נותרו מספר מקומות פנויים!
ניתן לקבל מספרי טלפון להמלצות

054-8435232
03-9326761